

2

Als meus pares

CATALÀ

3

El projecte **Guitarra i tradició** ens presenta una sèrie de compositors catalans (en l'entorn que va de mitjans del segle XIX fins als nostres dies) que han sentit la música tradicional catalana com a part del seu patrimoni artístic musical i han dedicat harmonitzacions i arranjaments per a guitarra de melodies tradicionals, utilitzant un llenguatge particular que ha anat variant segons l'època i estil de cada compositor.

Els compositors que completen el repertori d'aquesta edició són cinc: Miquel Llobet (Barcelona 1878-1938), amb un llenguatge impressionista i multítimbric que utilitza en les seves deu cançons tradicionals catalanes; el violista, compositor, guitarrista i pedagog Emili Pujol (la Granadella, 1886-Barcelona, 1980), artista amb una influència remarcable dels corrents habituals en el terreny de l'ampliació de la música tonal; el compositor resident a Barcelona Antoni Ruiz Pipó (Granada, 1934-París, 1997), també pianista, en qui trobem l'influx de la música nacionalista i també dels corrents d'avantguarda en l'Europa del anys cinquanta; Albert Llanas i Rich (Barcelona, 1957), compositor català deixeble del compositor Josep Soler, influenciat per la música electroacústica, i, finalment, Joan Carles Martínez Prat (Barcelona, 1959), guitarrista i compositor, deixeble també de Josep Soler i amb un estil compositiu lliure i personal.

És interessant poder escoltar per una banda com el discurs musical (arranjaments o

harmonitzacions), que s'adapta a les característiques tècniques de la guitarra, dibuixa la personalitat musical de cada compositor i en crean la diferència, i per l'altra com la influència de la música europea de finals del segle XIX i principis del XX marca plenament l'escriptura dels compositors d'aquell moment. Pel que fa als compositors actuals sentim un llenguatge més lliure i d'un clar sentit tonal (i modal) en els seus arranjaments i harmonitzacions.

Miquel Llobet (Barcelona, 1878-1938)

Va ser un dels màxims exponents de la guitarra catalana.

A París va coincidir amb amics com Isaac Albéniz i Ricard Viñes. El van escoltar personatges tan destacats com Gabriel Fauré, Maurice Ravel, Vincent d'Indy, Paul Dukas o Claude Debussy (declarat gran admirador de Llobet).

Les seves harmonitzacions de les *Deu Cançons Populars Catalanes* deixen veure aquesta

4

influència dels impressionistes francesos, ja sigui en l'empremta nacionalista, en la sonoritat harmònica i tímbrica o en la utilització dels harmònics en la guitarra com a manera d'expressió intimista i del tractament de l'harmonia, amb colors de cromatisme suau.

Emili Pujol (la Granadella, 1886-Barcelona1980)

A part de ser un gran guitarrista va ser un mestre que va deixar una gran influència en nombrosos guitarristes.

Deixeble de Tàrraga i gran admirador de Llobet, Pujol va escriure nombroses partitures de petit i gran format, de caire didàctic i també obres amb inspiració orquestral. Molta de la seva música acompanya els corrents modernistes de l'època, introduïts a Catalunya pels corrents wagnerians de finals del segle XIX i també pel compositor que va crear els nou corrents avantgardistes de l'Europa dels anys vint, Arnold Schoenberg, que va visitar Barcelona l'any 1932 invitat pel seu deixeble Robert Gerhard. Aquesta tendència

s'entreveu en les harmonitzacions de les seves cançons populars catalanes.

Antoni Ruiz Pipó (Granada, 1934-París, 1997)

Va ser, a part de compositor, musicòleg i gran pianista. Va estudiar amb Montsalvatge i Blancafort a Barcelona i posteriorment va pertànyer al cercle de compositors Manuel de Falla, on va coincidir amb compositors com Josep Cercós o Mestres Quadreny, entre d'altres. És a París on comença a desenvolupar una carrera com a concertista de piano i exerceix com a professor de l'Escola Normal de Música de París.

Entre les seves obres per a guitarra destaquen les cançons i danses, amb melodies de clara inspiració tradicional i unes harmonitzacions de gran imaginació i claredat tonal i modal.

Albert Llanas i Rich (Barcelona, 1957)

Es pot considerar que el seu principal mestre fou Josep Soler, però també va rebre formació de Franco Donatoni i Aldrés Lewin-Ritcher. Ha escrit música per a nombroses formacions de cambra,

orquestra i solistes i el seu estil es mou per la franja de la música atonal i la música electroacústica.

Les dues fantasies encarregades per a aquesta edició discogràfica es mouen dintre del context de la música tonal amb una gran varietat harmònica i rítmica i sovint s'entreveuen senyes de modalitat.

Joan Carles Martínez Prat (Barcelona, 1959)

Realitza els estudis superiors de guitarra clàssica amb el mestre José Tomás al conservatori Superior de Música d'Alacant. També estudia composició amb el mestre Josep Soler, Joan Guinjoan i Ivan Nomic entre d'altres.

La seva trajectòria professional com a intèrpret es desenvolupa com a solista de guitarra i formant part de diverses formacions de música de cambra i orquestra.

Fa concerts arreu de la Península, la Comunitat Europea, els Estats Units i Àsia.

Té obra editada com a intèrpret i compositor en diverses editorials i discogràfiques: La Mà de Guido, Columna Música, Catalana d'Edicions Musicals, i ha estrenat en diversos certàmens de música contemporània.

Ha rebut encàrrecs de diverses institucions, fundacions i entitats musicals per escriure i dirigir projectes de música contemporània. També escriu música escènica i ha dirigit espectacles de música i dansa.

Amb el projecte orquestral Girona XXI guanya el premi de l'Ateneus al millor projecte de música de l'any 2009.

La seva música no segueix un corrent determinat, sinó que varia en funció de la necessitat expressiva. Té obra per a música de cambra, orquestra, instruments solistes i música escènica.

La *Suite popular catalana*, escrita per a aquesta edició, consta de cinc melodies tradicionals harmonitzades i arranades sota un criteri tonal, utilitzant també els colors del cromatisme com a pinzellades estètiques.

El proyecto **Guitarra y Tradición** nos muestra una serie de compositores catalanes (en el entorno que va de mediados del siglo XIX hasta nuestros días) que han sentido la música tradicional catalana como parte de su patrimonio artístico musical y han dedicado armonizaciones y arreglos para guitarra de melodías tradicionales, utilizando un lenguaje particular que ha ido variando según la época y estilo de cada compositor, pero con un hilo conductor compartido.

Cinco son los compositores que aparecen en esta edición: Miquel Llobet (Barcelona 1878-1938), en el que encontramos un lenguaje impresionista y multi-tímbrico utilizado, por ejemplo, en sus diez canciones tradicionales catalanas; el violista, compositor, guitarrista y pedagogo Emili Pujol (La Granadella 1886, Barcelona 1980), artista con una influencia remarcable de las corrientes que se afirmaban en el terreno de la ampliación de la música tonal; el compositor residente en Barcelona Antoni Ruiz Pipó (Granada 1934, París 1997), también pianista, donde encontramos el influjo de la música nacionalista y también de las corrientes de vanguardia en la Europa de los años cincuenta; Albert Llanas y Rich, (Barcelona 1957) compositor catalán discípulo del compositor Josep Soler, influenciado por la música electroacústica y Juan Carlos Martínez Prat, (Barcelona 1959), guitarrista y compositor, discípulo también de Josep Soler y con un estilo compositivo libre y personal.

Es interesante poder escuchar como el discurso

musical (arreglos o armonizaciones) se adapta a las características técnicas de la guitarra, y dibuja, por un lado, la personalidad musical de cada compositor y por el otro como la influencia de la música europea de finales del siglo XIX y principios del XX marca plenamente la escritura de los compositores de aquel momento; mientras que sentimos un lenguaje más libre aunque de un claro sentido tonal (y modal) en los arreglos y armonizaciones escritas por los compositores actuales.

Miquel Llobet (Barcelona, 1878-1938)

Fue uno de los máximos exponentes de la escuela guitarrística catalana.

Coincide en París con Isaac Albéniz y Ricard Viñes. Actuó como guitarrista ante compositores como Gabriel Fauré, Maurice Ravel, Vincent d'Indy, Paul Dukas o Claude Debussy, este último gran admirador de Llobet.

Las armonizaciones que hizo de las *Diez Canciones Populares Catalanas* reflejan la

influencia de los compositores impresionistas franceses, ya sea en la huella nacionalista como en la sonoridad armónica y tímbrica como en la utilización de los armónicos en la guitarra como modo de expresión intimista y del tratamiento de la armonía, con colores de cromatismo suave.

Emili Pujol (la Granadella, 1886-Barcelona1980)

Aparte de ser un gran guitarrista fue un maestro que dejó una gran huella en numerosos guitarristas.

Discípulo de Tàrraga y gran admirador de Llobet, Pujol escribió numerosas partituras de pequeño y gran formato, de carácter didáctico y también obras con inspiración orquestal.

Mucha de su música está influenciada por las corrientes modernistas de la época, introducidas en Cataluña por las corrientes wagnerianas de finales del siglo XIX y también por el compositor que creó las nuevas líneas vanguardistas de la Europa de los años veinte, Arnold Schoenberg, que visitó Barcelona en 1932 invitado por su

discípulo Robert Gerhard. Esta tendencia se vislumbra en las armonizaciones de sus canciones populares catalanas.

Antoni Ruiz Pipó (Granada, 1934-París, 1997)

Fue, aparte de compositor, musicólogo y gran pianista. Estudió con Xavier Montsalvatge y Manuel Blancafort en Barcelona, y posteriormente fue miembro del círculo de compositores Manuel de Falla donde coincidió con compositores como Josep Cercós o Mestres Quadreny entre otros. Es en París donde empieza a desarrollar una carrera como concertista de piano y ejerce como profesor en la *École Normale de Musique de Paris*.

Entre sus obras para guitarra destacan las canciones y danzas, con melodías de clara inspiración tradicional y unas armonizaciones de gran imaginación y claridad tonal y modal.

Albert Llanas i Rich (Barcelona, 1957)

Se puede considerar que su principal maestro fue Josep Soler, pero también se forma musicalmente con Franco Donatoni y Andrés Lewin-Ritcher.

Ha escrito música para numerosas formaciones de cámara, orquesta y solistas y su estilo se mueve entre de la música atonal y la música electroacústica.

Las dos fantasías encargadas para esta edición discográfica, se mueven dentro del contexto de la música tonal con una gran variedad armónica y rítmica y, a menudo, vislumbrando señas de modalidad.

Joan Carles Martínez Prat (Barcelona, 1959)

Realiza los estudios superiores de guitarra clásica con el maestro José Tomás en el conservatorio Superior de Música de Alicante. También estudia composición con el maestro Josep Soler, Joan Guinjoan y Ivan Nomic entre otros.

Su trayectoria profesional como intérprete se desarrolla como solista de guitarra y formando parte de diversas formaciones de música de cámara y orquesta.

Realiza conciertos por toda la Península, la Comunidad Europea, los Estados Unidos y Asia.

Tiene obra editada como intérprete y compositor en varias editoriales y discográficas: La mà de Guido Columna Música, Catalana d'Edicions Musicals, y ha estrenado obras en varios certámenes de música contemporánea.

Ha recibido encargos de diversas instituciones, fundaciones y entidades musicales para escribir y dirigir proyectos de música contemporánea. También escribe música escénica y ha dirigido espectáculos de música y danza.

Con el proyecto orquestal Girona XXI gana el premio *Ateneus* al mejor proyecto de música del año 2009.

Su música no sigue una corriente determinada, sino que varía en función de la necesidad expresiva. Tiene obra para música de cámara, orquesta, instrumentos solistas y música escénica.

La Suite Popular Catalana, escrita para esta edición consta de cinco melodías tradicionales armonizadas y arregladas bajo un criterio tonal, utilizando también los colores del cromatismo como pinceladas estéticas.

ENGLISH

9

The *Guitarra i Tradició* (Guitar and Tradition) project shows a series of Catalan composers (from the second half of the nineteenth century to nowadays) who have felt traditional Catalan music as part of their musical artistic heritage and have dedicated harmonizations and arrangements of traditional guitar melodies, using a particular language that has been varying according to the time and style of each composer, but with a shared thread.

Five are the composers that appear in this recording: Miquel Llobet (Barcelona 1878-1938), in which we find an impressionistic language and a colored timbre, for example, in this ten traditional Catalan songs; the violist, composer, guitarist and pedagogue Emili Pujol (La Granadella 1886, Barcelona 1980), artist with a remarkable influence of the currents that were appearing in the scope of the extension of tonal music; the composer resident in Barcelona Antoni Ruiz Pipó (Granada 1934, Paris 1997), also pianist, where we find the influence of a nationalist music along with the innovative currents in the Europe of the fifties; Albert Llanas i Rich, (Barcelona 1957), disciple of the composer Josep Soler, influenced by electroacoustic music and Joan Carles Martínez Prat, (Barcelona 1959), guitarist and composer, also disciple of Josep Soler and with a free and personal compositional style.

It is interesting to hear how the musical discourse (arrangements or harmonizations) adapts to the technical characteristics of the guitar, and draws, on one side, the musical personality of each composer and on the other the influence of European music of late nineteenth and early

twentieth century while we feel a freer language although within a tonal (and modal) context in the arrangements and harmonizations written by the present composers.

Miquel Llobet (Barcelona 1878-1938)

He was one of the greatest exponents of the catalan guitar school. It coincides in Paris with Isaac Albéniz and Ricard Viñes. He was heard by composers like Gabriel Faure, Maurice Ravel, Vincent d'Indy, Paul Dukas or Claude Debussy, this last great admirer of Llobet.

The harmonizations he made of the Ten Catalan Popular Songs reflect the influence of the French Impressionist composers, either in the nationalist color as in the harmonic and timbral sonority. The use of the harmonics of the guitar strings reflects a mode of intimate expression on the treatment of harmony, with soft chromatic colors.

Emili Pujol (La Granadella, 1886 – Barcelona, 1980)

Apart from being a great guitarist he was a teacher who left a great memory on numerous guitarists. Disciple of Tárrega and great admirer of Llobet, Pujol wrote numerous scores of small and great format, of didactic character and also works with orchestral inspiration.

Much of his music is influenced by the modernist currents of his time, introduced in Catalonia by the Wagnerian currents of the late nineteenth century and also by the composer who created the new avant-garde lines of the Europe of the twenties, Arnold Schoenberg, who visited Barcelona in 1932 invited by his disciple Robert Gerhard. This

tendency is glimpsed in the harmonizations of his *Cançons Populars Catalanes* (Catalan Popular songs).

Antoni Ruiz Pipó (Granada, 1934 – París, 1997)

He was, aside from composer, musicologist and a great pianist. He studied with Xavier Montsalvatge and Manuel Blancafort in Barcelona, and later was a member of the “Manuel de Falla” composer’s institution where he coincided with composers such as Josep Cercós or Mestres Quadreny among others. It is in Paris where he begins to develop a career as a piano performer and works as a teacher at the École Normale de Musique de Paris.

Among his works for guitar highlights his songs and dances, with melodies of clear traditional inspiration and harmonizations of great imagination and tonal and modal brightness.

Albert Llanas i Rich (Barcelona, 1957)

We could consider that his main teacher was Josep Soler, but also he was formed musically with Franco Donatoni and Andrés Lewin-Ritcher.

He has written music for numerous chamber formations, orchestra and soloists and his style moves between atonal music and electroacoustics.

The two fantasies commissioned for this recording, move within the context of tonal music with a great variety of harmonic and rhythmic elements and often glimpsing signs of modality.

Joan Carles Martínez Prat (Barcelona, 1959)

He studied classical guitar with maestro José Tomás at the *Conservatorio Superior de Música de*

Alicante. Also studies composition with Josep Soler, Joan Guinjoan and Ivan Nomic among others.

His professional career as interpreter develops as a soloist of guitar as well as forming part of diverse chamber and orchestral formations.

He performs concerts all over the Iberian Peninsula, the European Community, the United States and Asia.

His works have been published, both as interpreter and composer, in several publishing houses and record companies: La mà de Guido, Columna Música, Catalana d’Edicions Musicals, and has premiered compositions in several contests of contemporary music.

He has been commissioned by various institutions, foundations and musical entities to write and conduct contemporary music projects. He also writes stage music and has led music and dance shows.

With the orchestra project ‘Girona XXI’ won the Ateneus award for the best music project of the year 2009.

As composer his music does not follow a specific style, but varies according to expressive requirements. He has works for chamber music, orchestra, solo instruments and stage music.

The *Suite Popular Catalana*, written for this recording consists of five traditional melodies harmonized and arranged under a tonal criterion, also using the colors of the chromatic palette as aesthetic brushstrokes.

11

Agrair a l'Hotel Sant Bernat la seva col·laboració en la cessió de l'ermita per l'enregistrament i a Pere Miranda la seva aportació.

Fotografia: Berta Martínez

Enregistrament realitzat els dies 24 de febrer, 2 i 10 de març de 2017 a l'ermita de Sant Bernat del Montseny

Presa de so: Fernando Redondo

Producció de l'enregistrament: Fran Gamallo i Margarida Barbal

Mastering: Antonio Miranda Conzález

